

Прости, земя, —
 простете, бедни братя —
 обречени на гибелна беда! —
 Ще блъвне тукъ пороенъ кратеръ
 и всичко ще погълне — безъ следа...

Петъ дни валѣха дъждоветъ въ Тибетъ. —
 Петъ дни прииждаше Янгъ-Це.
 Все по-жестокъ стоманенъ вихъръ шиба, —
 Хонанъ, —
 ще паднешъ въ тѣхнитъ ржце!

И въ тази шеста нощъ —
страхотенъ трясъкъ
 разтърси глѣхналата равнина:
 Янгъ-Це изъ насипа се згромоляса
 и втурна се изъ цѣлата страна...

Стотици хиляди издавенитъ бѣха.
 Милйони —
и безъ имотъ...
 безъ подслонъ

Да мре отъ бедствия и гладъ —
безъ стрѣха —
 наученъ е китайскиятъ народъ, —
 но ти, —

коваренъ нападателъ, —
 ще спомняшъ за погрома си въ Хонанъ! —
 Предъ напора стихиенъ на водата,
 стоманениятъ напоръ бѣше спрянь.